

[Fanger.]

hidtil har fået en selvstændig skat, og det skal jeg så sige to ord om senere.

Baunsgaard: Det forslag til lov om en ny aktieselskabsbeskatning, som vi her behandler, forekommer mig at være det første skattelovsforlag, der fremtræder som et virkeligt resultat af bestræbelserne på en forenkling af vor skattelovgivning. Jeg synes i øvrigt, at forenklingen i dette forslag er så iøjnefaldende, at man uden overdriivelse kan kalde det en reform. Jeg synes, det er så opløftende, at en tak til regeringen for dette initiativ bør være det første, der fremføres i denne debat, en tak, fordi man for en gangs skyld ikke har indskrænket sig til at konstatere, at lovgivningen var indviklet, uoverskuelig og initiativhæmmende, men at man har draget konsekvenserne heraf og møder med et lovforslag, der virkelig giver mulighed for at løse vanskelighederne og rette bestående fejl. Lad så være, at der kan være enkeltheder i forslaget, der måske har galt sigte eller er ude af trit med bestræbelserne på forenkling. Hovedsagen er, at der her foreligger det første forslag til en virkelig reform for en vigtig del af vor skattelovgivning.

Som vi har det i øjeblikket, må et aktieselskab betale ikke mindre end 4 forskellige skatter, hvoraf de 3 oven i købet har en eller flere procent tillægsskatter, nogle med skattefradrag og andre uden. Nu foreslås det hele samlet i én skat, også den kommuneskat, som et selskab skal betale. Man kan selvfølgelig altid ud fra ønsket om kommunalt selvstyre finde anker mod en så stærk forenkling; men der er jo også hensynet til erhvervslivet: at der er så enkel en lovgivning, at man giver dette de bedste muligheder for at tilrettelægge produktion og konkurrenceevne, og det hensyn forekommer så vigtigt, at det må komme i første række. Det gælder ikke mindre på baggrund af vor tilslutning til de syv og den deraf følgende liberalisering.

Jeg finder det på denne baggrund rime-

ligt og rigtigt, at lovforslaget går så vidt, at et selskab virkelig får mulighed for at tilrettelægge sine dispositioner med fuldt kendskab til de skattemæssige krav, det vil møde. Det giver en proportional skat mulighed for, en skat, hvor man som her nøje kender den procent, som skal svares i skat, og en skat, som dækker alle forpligtelser både over for kommune og stat.

Der har jo i debatten efter lovforslagets fremkomst specielt været drøftet visse interesser med hensyn til spørgsmålet om skattefradraget. Jeg finder det hensigtsmæssigt, at den højtærede finansminister har oplyst tinget og offentligheden om forskellen på den procent, man må anvende, når der som i lovforslaget tillades fradrag af halvdelen af de betalte skatter, og så den procent, der skulle anvendes ved fuldt skattefradrag, eller hvor meget mindre procenten skulle være, såfremt der intet måtte trækkes fra. Det belyser på udmærket måde forskellene, og der skulle være mulighed for en nøgtern drøftelse af fordele og ulemper ved systemet med skattefradrag i dette tilfælde. Når selve loven fastsætter den procent, der skal svares i skat, så skulle jo det hensyn, hvormed man normalt begrunder tilstedeværelsen af skattefradragets retten, være tilgodeset i dette tilfælde. Det vil ikke uden ændring af selve loven være muligt at sætte skatten i vejret for aktieselskaber, en forhøjelse vil ikke kunne sniges ind i en årlig udskrivningslov.

Jeg tror, eller jeg håber, at vi roligt og sagligt kan drøfte dette problem, selv om jeg må erkende, at den behandling, visse dele af oppositionspressen har givet forslaget, jo ikke på forhånd imødekommer dette ønske om saglighed. Det er ikke særlig opmuntrende, at man rundt om i oppositionspressen har set også dette forslag behandlet som et angreb på skattefradragets retten. Det modsatte er jo tilfældet. Vi har i forvejen en beskatningsform for aktieselskaber, som giver ret til at fradrage omkring 45 pct. af den betalte skat, og nu mødes vi af et lovforslag, som bygger på